

PRESSEMEDDELELSE

Poul Behrendt tiltræder som adjungeret professor i litteratur med forskningsfelt i forholdet mellem fiktion og reference i nyere dansk litteratur

Poul Behrendt holder afskedsforelæsning efter 40 års ansættelse på Københavns Universitet. Ved samme lejlighed markeres hans tiltrædelse som adjungeret professor i dansk litteratur ved INSS i perioden 2012 til og med 2016. Forelæsningen foregår fredag den 10. februar 2012 kl. 14 på Københavns Universitet, Njalsgade 120, lokale 22.0.11, 2300 København S.

Poul Behrendt har i mange år beskæftiget sig med forholdet mellem (livs)historisk stof og litterær form, mellem liv og værk og mellem fiktion, fiktionalisering, selvfremstilling og virkelighedsdokumentation. Overskridelsen af grænserne herimellem er begrebsliggjort i termen 'autofiktion' og afdækkes af Behrendt i læsninger af Karen Blixen, Søren Kierkegaard og nyere nordisk litteratur (Thorkild Hansen, Claus Beck-Nielsen, Peer Hultberg, Peter Høegh, Karl Ove Knausgård, Suzanne Brøgger m.fl.). I studierne af ovennævnte forfattere trækker Behrendt på fortælleteorier med fokus bl.a. på teorien om upålidelige fortællerroller samt på teorien om dobbeltkontrakten; dvs. forfatterens bevidste forvirring af læseren angående tekstens karakter, idet læseren ansføres til at læse teksten som både virkelighedsdokumentation og ren fiktion.

Poul Behrendt har modtaget Brandes-prisen og Weekendavisens Litteraturpris for sin analyse af 68-generationen og dens selvfremstillinger i *Bissen og dullen* (1984). Hans øvrige udgivelser omfatter bl.a. *Djævlepagten* (1995), *Dobbelkontrakten* (2006) og *Den hemmelige note* (2007).

Poul Behrendt beskriver emnet for sin forelæsning således:

17. JANUAR 2012

NJALSGADE 120
DK 2300 KØBENHAVN S

DIR 35328311

INSS@hum.ku.dk
www.inss.ku.dk

REF: CA

I snart et halvt århundrede har det rygte været i omløb, at forfatteren er død. Det har bidraget til den moderne opfattelse af litteratur som kommunikation uden afsender. Rygtet er baseret på et kassebeholdning hos de to ophavsmænd, Roland Barthes (1967) og Michel Foucault (1969).

I de sidste tyve år har døde forfattere rørt på sig i hidtil ukendt omfang. Ingen kan længere stole på, at det, en forfatter erklærer uden på en bog, svarer til det, der står inden i den. Og da slet ikke på, at forfatteren vil holde sig selv eller andre levende mennesker udenfor. Ingen kan længere vide, hvornår et egenavn er en fiktionsmarkør – og et forfatternavn er aldrig så betydningsfuldt, som når forfatteren forbyder brugen af det.

I dag er det ikke bare forfatteren, men også litteraturvidenskaben, som kæmper for sit liv. I virkelighedshungerens flugt fra dødsspiralen kaster nye forskergenerationer sig over forfatterens materielle skeletrester i form af editionsfilologi, boghistorie, arkivteori og geografiske steder.

Hvis ikke det har været tydeligt før, er det blevet tydeligt med Karl Ove Knausgårds mammutværk, *Min kamp 2009 - 11*: Der savnes i Skandinavien et sprog for det, der foregår i nutidens prosalitteratur. Det indfinder sig ikke, før man igen kan opfatte en forfatter, hvis ikke som indstifter, så som bærer af en grundlæggende diskurs.